

Bevilling kunde meddeles hverken med eller uden Ret til Udskænkning af stærke Drikke uden Bevillingsnævnets eller Sogneraadets Anbefaling, men jeg tror, at den Middelvej, man her gaar, er forsvarlig; i hvert Tilfælde er det jo ikke muligt paa dette Punkt at naa videre for Tiden. Flertallet er endvidere enigt om at henlægge Meddelelse af Beværterbevilling, gældende for Skibe i Fart og Jernbanetog, til Indenrigsministeren, og det er ganske naturligt, da Spørgsmaalet overhovedet ikke kan lægges ind under nogen Kommuneafgørelse, hverken med Hensyn til Afstemning eller Kommunalbestyrelsesbeslutning, idet de Steder, hvor eventuelle Beværtninger i denne Forbindelse kan tænkes etableret, jo ikke knytter sig til nogen bestemt Kommune.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) omtalte udførligt Bestemmelsen i § 24, hvor jo Flertallet har sluttet sig til Landstingets Affattelse ved at foreslaa, at Bestemmelsen om, at Udskænkning, Forhandling og Fordeling af stærke Drikke efter Arbejdstidens Ophør er forbudt i Marketenderier i Kaserner, Fabrikker, Værksteder og paa Arbejdspladser, udgaar. Jeg forstaar i det hele taget ikke, at det ærede 13de tingvalgte Medlem kan anstille et Ræsonnement som det, han anstillede: at der her var Tale om en Bestemmelse, som var en Undtagelsesbestemmelse overfor Arbejderne og derfor en Fornærmelse mod disse. De stærke Ord, som det ærede 13de tingvalgte Medlem benyttede, synes mig at være Udtryk for, at han har faaet hele denne Sag fuldkommen i den gale Hals og overfor dette Forslag ganske har mistet den sunde Dømmekraft, som ellers i saa fremtrædende Grad præger det ærede Medlems Deltagelse i Arbejdet og Indlæg i Forhandlingerne her.

Man har fra visse Sider erklæret sig i høj Grad utilfreds med Bestemmelsen i § 27 angaaende Adkomsten til Forhandling af stærke Drikke, saaledes som den nu foreslaas formet fra Flertallets Side. Her havde Folketinget foreslaaet, at Erhvervelsen af en saadan Adkomst skulde være en Bevillingssag, medens Landstinget havde krævet Ordningen i den nugældende Lov opretholdt, hvorefter Adkomst til Forhandling af stærke Drikke skulde være en Næringssag. Jeg deler den Opfattelse, at Landstinget i og for sig her principielt har Ret; der bør overfor Forhandling af stærke Drikke ikke etableres en saadan Undtagelsestilstand, men Spørgsmaalet om Retten dertil bør afgøres som en alminde-

lig Næringssag. Men paa den anden Side er det ganske sikkert, at i Kommuner, hvor man har fjernet Udskænkingssteder for stærke Drikke, har man billigt Krav paa ogsaa at faa Indfyldelse paa, om der skal gives Adgang til at forhandle stærke Drikke i Kommunen, idet en saadan Adgang kan have og i mange Tilfælde virkelig ogsaa har ganske de samme Konsekvenser som Tilstedeværelsen af Udskænkingssteder. I den gældende Lov er det fastsat, at saadan Adkomst til Forhandling af stærke Drikke paa Landet kun kan opnaas, naar Amsraadet, efter at Sogneraadet paa det paagældende Sted er hørt, har givet sit Samtykke dertil. Nu foreslaar man, at Næringsbevis til Handel med stærke Drikke paa Landet vel stadig skal kunne erhverves for 8 Aar ad Gangen, men kun med Sogneraadets Samtykke, og det, der her sker, er i Virkeligheden kun en Lovfæstelse af den Praksis, som i Henhold til den hidtil gældende Bestemmelse har været fulgt gennem en Aarrække. Forholdet er nemlig i Virkeligheden det, at i en Række af Amter er der kun givet Næringsbevis til Handel med stærke Drikke, efter at Amsraadet har givet sit Samtykke dertil paa Grundlag af Sogneraadets Indstilling til Amsraadet. Denne Indstilling er, jeg tør vistnok sige, i alle Tilfælde blevet fulgt; i hvert Fald er det ikke mig noget Eksempel paa det modsatte bekendt. Jeg staar her med en Fortegnelse over, i hvilke Amter og for hvor stort et Antal Kommuner Vedkommende i de forskellige Amter denne Ordning er indført, og det fremgaar deraf, at for Odense, Svendborg, Hjørring, Aalborg, Randers, Viborg, Aarhus, Ringkøbing, Vejle og Aabenraa Amter gælder denne Ordning, saaledes at den omfatter samtlige Kommuner i Amtet, medens den for en Række af Landets andre Amter vel ogsaa er bragt i Anvendelse, men ganske vist med den Begrænsning, at ikke alle Kommuner har ytret Ønske om at blive hørt, før Amsraadet giver sit Samtykke. Der er kun ganske enkelte Amter, som i meget ringe Grad eller slet ikke har anvendt Bestemmelsen; jeg kan f. Eks. nævne Frederiksborg Amt, hvor der kun er en Kommune, som har ytret Ønske om Bestemmelsens Indførelse, og i Maribo, Bornholms og Tønder Amter er Bestemmelsen overhovedet ikke bragt i Anvendelse af nogen Kommune. I Henhold til det, jeg her har nævnt, vil man se, at jeg har Ret, naar jeg siger, at det, Fællesudval-